

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **ALTORYNO, s. r. o.**, se sídlem Na Folimance 2155/15, Praha 2, zast. JUDr. Josefem Petrem, advokátem se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2, proti žalovanému: **Celní úřad pro Plzeňský kraj**, se sídlem Antonína Uxy 11, Plzeň, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 23. 2. 2017, čj. 10074-13/2017-600000-12, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2018, čj. 30 Af 19/2017-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Kontrolori Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále též „žalovaného“) při kontrole v provozovně „BAR HERNA“ na adrese Čermínská 7, Město Touškov, dne 26. 1. 2017 zadrželi a následně odňali podle § 121 odst. 1 a 2 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, čtyři kusy herního zařízení systému „Quizard“. Pojali totiž důvodné podezření, že žalobkyně prostřednictvím těchto zařízení provozuje hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, aniž disponuje potřebným povolením. Žalobkyně podala proti uloženému opatření o zadržení věci námítky, které ředitel žalovaného zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ředitele žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud žalobu zamítl. Podle něj jsou zjištěné skutečnosti s to založit

důvodné podezření, že o výhře či prohře na zadržených herních zařízeních rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že krajský soud neodůvodnil, které okolnosti založily důvodné podezření, že stěžovatelka porušila zákon o hazardních hrách. Krajský soud v rozsudku nevysvětlil, jaká míra podezření je podle něj postačující pro zásah do vlastnického práva. Rozsudek krajského soudu je proto podle stěžovatelky nepřezkoumatelný.

[4] Stěžovatelka se ohrazuje vůči argumentaci krajského soudu rozšířeným stanoviskem Ministerstva financí k tzv. kvízomatům, které je podle stěžovatelčina mínění v rozporu se zněním zákona.

[5] Krajský soud v odůvodnění odkazuje na tiskovou zprávu Elektrotechnického zkušebního úřadu ze dne 3. 7. 2015. Vložení odkazu na webovou stránku s touto tiskovou zprávou do odůvodnění rozsudku však podle stěžovatelky nezaručuje správnost obsahu a autenticitu zdroje informace. Stěžovatelka namítá porušení svých procesních práv, protože neměla možnost konfrontovat údajného tvůrce zprávy. Žalovaný měl podle stěžovatelky správně navrhnout zpracování znaleckého posudku, to však neučinil. Stěžovatelka dále uvádí, že tisková zpráva se vztahuje k jiné inspekční zprávě, než kterou v soudním řízení doložila.

[6] Stěžovatelka nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s její argumentací nálezem Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] NSS neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. Naopak v rozsudku nechybí reakce na žádnou z podstatných žalobních námitek. Krajský soud jasně a srozumitelně vysvětlil, z jakých skutkových okolností vyšel a k jakým právním závěrům na jejich základě dospěl. Nebylo jeho povinností teoreticky rozebírat a kvantifikovat míru podezření dostačujícího pro vydání opatření o zabránění věci, ostatně ani stěžovatelka v žalobě nevznesla námitku v tomto znění.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na možnou opožděnost žaloby jako důsledek závěrů rozšířeného senátu vyjádřených v usnesení ze dne 21. 11. 2017, čj. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, věc *EUROVIA*. NSS konstatuje, že žaloba nebyla podána opožděně. Stěžovatelka podala žalobu proti rozhodnutí ředitele žalovaného o námitkách proti opatření o zadržení věci. Rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 23. 2. 2017, dne 24. 4. 2017 podala žalobu ke krajskému soudu. Lhůta k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula dne 23. 4. 2017, jelikož však tento den připadl na neděli, byl posledním dnem lhůty podle § 40 odst. 3 s. ř. s. den 24. 4. 2017. Závěry rozšířeného senátu ve věci *EUROVIA* se na věc neuplatní, neboť stěžovatelka podala žalobu proti rozhodnutí, nikoli zásahovou žalobu.

[10] Podstatou tohoto řízení je spor o to, zda existovalo důvodné podezření, že stěžovatelka provozovala prostřednictvím herního zařízení systému „Quizard“ hazardní

pokračování

hru ve smyslu zákona o hazardních hrách. Spornou otázkou zejména je, jak velkou roli při hře hrála náhoda, a naopak do jaké míry byla hra založena na vědomostech hráče.

[11] Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou *rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost*. Zákon o hazardních hrách zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení nebo která nebyla řádně ohlášena [viz § 7 odst. 2 písm. b) tohoto zákona].

[12] Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorujícím orgánem *povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona*.

[13] Stěžovatelka namítá, že krajský soud bez jakéhokoli odůvodnění odkazuje na rozšířené stanovisko Ministerstva financí k tzv. kvízomatům a přejímá z něj formulaci, že jediným objektivním přístupem, jak posuzovat náhodu, je nalézat ji všude tam, kde nehraje zanedbatelnou roli. Podle stěžovatelky ze zákona vyplývá, že náhoda má o výhře či prohře *rozhodovat*, a měla by tedy mít rozhodující, nikoli marginální roli.

[14] NSS se s touto námitkou neztotožňuje. Krajský soud přílehavě odkázal na stanovisko ministerstva financí, sdělil, jaké části stanoviska považuje v posuzovaném případě za rozhodné, a uplatnil je na skutkové okolnosti věci. Krajský soud ve shodě s Ministerstvem financí uvedl, že v případech, kdy se na výhře nebo prohře podílí prvek náhody zároveň i s prvkem znalostním, je nutno individuálně posuzovat konkrétní prvky ve vzájemných souvislostech. Ze správního spisu je zřejmé, jak kontrolori celního úřadu získali důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním zadržených herních zařízení byl porušován zákon. Tyto zjištěné skutečnosti podle krajského soudu k zadržení věci v souladu se zákonem stačily; zda bude následně podezření potvrzeno nebo vyvráceno, je věcí případného navazujícího správního řízení, ve kterém se bude přítomnost prvku náhody hodnotit podrobněji. Krajský soud v odůvodnění rovněž zmínil, že stanovisko Ministerstva financí převzala i soudní praxe (a uvedl příkladný výčet rozsudků krajských soudů). NSS vůči argumentaci krajského soudu nemá žádné výhrady. Zjištěné skutečnosti podle NSS důvodně nasvědčují porušení zákona o hazardních hrách. Podle znění zákona má o výhře rozhodovat zcela nebo zčásti náhoda, podle zjištění kontrolorů neměl prvek náhody na hru zanedbatelný vliv.

[15] NSS shledal nedůvodnými i stěžovatelčiny námitky týkající se tiskové zprávy Elektrotechnického zkušebního úřadu ze dne 3. 7. 2015. Krajský soud citoval rozhodnou pasáž tiskové zprávy a uvedl její zdroj: oficiální webové stránky Elektrotechnického zkušebního ústavu. Stěžovatelka neuvádí žádné konkrétní důvody, kterými by zpochybňovala autenticitu zdroje informace; NSS nemá důvod o ní pochybovat.

[16] Stěžovatelka ani nenapadá věcnou správnost citované části tiskové zprávy – pouze obecně tvrdí zásah do svých procesních práv. V tom, že neměla možnost konfrontovat tvůrce tiskové zprávy, však NSS nic nezákonného nespatřuje. Stěžovatelka doložila v řízení před krajským soudem „zprávu o posouzení“ Elektrotechnického zkušebního ústavu

ze dne 1. 11. 2013, č. 305042-01/01, vydanou za účinnosti předchozí právní úpravy hazardních her. Krajský soud vysvětlil, proč doložená zpráva o posouzení sama o sobě nesvědčí o tom, že systém pro znalostní soutěž „Quizard“ nespadá pod definici hazardní hry podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Pro úplnost pak se znalostí zmíněné tiskové zprávy ze dne 3. 7. 2015 dodal, že dost možná by systém Quizard byl hazardní hrou i podle dřívější (pro stěžovatelku mírnější) úpravy zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Stěžovatelka mohla v řízení o kasační stížnosti zpochybnit právní názory krajského soudu založené na tiskové zprávě, této své možnosti nevyužila. Koneckonců ale šlo jen o doplňující úvahy krajského soudu: rozhodné bylo srovnání staré a nové úpravy hazardních her, při němž krajský soud – stejně jako žalovaný – odkázal na důvodovou zprávu k zákonu o hazardních hrách

[17] NSS nesouhlasí se stěžovatelkou, že si žalovaný měl vyžádat zpracování znaleckého posudku. Jednak by to ve fázi vyřizování námitek proti opatření o zadržení věci bylo neúčelné a v rozporu s účelem předběžného opatření o zadržení věci, především však ustanovení znalce zpravidla není nutné ani k posouzení sporné otázky ve správním řízení. Pro posouzení přítomnosti prvku náhody je totiž rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu hráče a jak se technická zařízení projevují „navenek“, nikoli fungování hardwarového či softwarového vybavení herních zařízení (srov. odst. 22-25 rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, čj. 1 As 136/2018-32).

[18] NSS má za to, že se krajský soud přiléhavě vypořádal se stěžovatelčinou argumentací nálezem Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07.

[19] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu